

at faae Forholdet ordnet i Sylland. Man kan jo se af statistiske Oplysninger at Uopacelleringen der foregaar efter en større Maalestok end paa Nerne, fordi der er mere Selveierharkorn, hvor-til kommer en anden Grund, nemlig at man i Almindelighed i Sylland har længere til en Kjøbstad eller en Badeplads. Efter Forordning af 8de Januar 1810 have de forskjellige Kommissioner, som have bestemt Tienden, i Almindelighed foreslaaet, at man skal levere Kornet i nærmeste eller i en af de to nærmeste Kjøbstæder eller Badepladser, men det træffer sig undertiden i Sylland; at man har 6—7 Mil til et saadan Sted. Jeg kan da godt forstaa, at det for smaa Parcel-Lister, der kunne have en 4 Skpr. Korn at svare, er uheldigt at skulle leie en Vogn og føre en 6—7 Mil for at faae det afleveret. Jeg tror altsaa, at der, ihvorvel Opfordringen som sagt nærmest er udgaaet fra Nerne, dog ogsaa er Trang til en saadan Lov rundt omkring i hele Landet, og jeg kan ikke Andet end beklage, at den høitærede Regjering ikke har kunnet række os en velvillig Haand. Naagtet den høitærede Indenrigsminister fordvler, at man, naar man kommer frem med et Forslag, ogsaa skal fremkomme med alle derhen hørende Oplysninger, har det dog nemlig altid været Praxis, at Regjeringen har støttet os med Oplysninger, som vi have begjæret af den. Ege overfor et saa vigtigt Spørgsmaal som dette tror jeg, det har været berettiget, at Forslagsstillerne og Udvalget have henvendt sig til Regjeringen om Oplysninger, og at det paa den anden Side havde været Regjeringens og navnlig Indenrigsministerens Pligt at komme saa vel Udvalget som Forslagsstillerne imøde og at meddele de fornødne Oplysninger. Naar den høitærede Indenrigsminister dernæst udtaler, at han, forsaavidt der kunde findes en Bei, som var retferdig, kunde være med dertil, forekommer det mig, at han burde hjælpe os med at finde en retferdig Bei og derved støtte os, som ønske Forholdet afløst. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 7de Valgkreds (Casse), mente, at det var en Uretferdighed, naar man ved dette Lovforslag vilde borttage Opmaalet. Jeg kan imidlertid ikke se Uretferdigheden deri; thi det ærede Medlem indrømmede jo, at de Forhold, som førte til, at man skulde have Opmaal, nemlig et Fjerdingkar pr. Td. Byg, og 1½ Fjerdingkar pr. Td. Havre ifølge Forordning af 1698, ikke længer ere tilstede, og naar disse Forhold ikke længere ere tilstede, forekommer det mig, at man kan være fuldt berettiget til at forandre det ad Lovgivningens Bei. Disse Grunde til Opmaalet ville ikke længere være tilstede, naar Tienden skal betales med Penge; thi de bestode i, at vedkommende Tiendetager maatte ligge inde med Kornet i et halvt Aar og mange Gange længere efter Modtagelsen, hvorved Kornet svandt. Paa Grund af de paa den Tid daarlige Samfærdselsmidler

kunde Kornet nemlig ikke afhændes til enhverformest Tid. Selv om man imidlertid her vilde begaa en Uretferdighed, forekommer det mig, at man ved Loven af 14de April 1852 har begaaet en langt større Uretferdighed, saaledes som det blev antydet af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), ved at borttage Til-læget af en Tiendebel, som var bestemt ved Forordning af 8de Januar 1810 § 28, 2den Post. Der staar tillige i denne Lovs § 3, at det i Forordning af 10de Januar 1798 Kap. IV, § 9 bestemte Opmaal skal i fremtidige Tiendeforeningers eller Tiendekommissioners Kjendelser ikke kunne betinges eller paalægges, og man er altsaa den-gang gaaet ud fra, at Opmaalet ikke var tids-pa-vende efter de forandrede Tidsforhold; jeg anta-ger, det var paa Grund af, at Samfærdselsmid-lerne vare blevne bedre. Det forekommer mig som Følge deraf, at man nu i 1875 kunde gaa den samme Bei og altsaa lade Opmaalet ude af Be-tragtning ved Konverteringen fra Korn til Penge. — Derfor de ærede Medlemmer, som have ud-talt, at det kunde være ønskeligt, om vi kunde faae en større Tiendeafsløsningslov, skal jeg indrømme, at jeg for mit Vedkommende ogsaa hellere havde set, at man kunde have gennemført det større Af-sløsnings-spørgsmaal paa en for Alle tilfredsstillende Maade; men eftersom den politiske Situation er, og efter den Stilling, den ærede Indenrigsminister indtager til dette lille Spørgsmaal, kan der selv-sjølvelig ikke være Tale om, at man med Nytte kan komme frem med dette store Spørgsmaal. Den tidligere Indenrigsminister har udtalt sig vel-villigere om denne Sag og har erklæret, at han, naar de fornødne Oplysninger vare tilveiebragte, og Sagen var tilstrekkelig under søgt, ikke vilde have noget imod dens Fremme, men paa det nu-værende Stadium forekommer det mig, at det alle-rede vilde være Meget naaet, om vi kunde faae denne lille Lov gennemført i indeværende Sam-ling. Der er naturligvis ikke stor Udigt dertil, da hver-ken Mindretallet eller Ministeren vil hjælpe os, men det er ogsaa muligt, at det, som synes at være til det Børste, kan føre til det Bedre, idet det, at Regjeringen stiller sig saaledes, kan bringe Folket til at vaagne og stille større Krav overfor den ærede Minister saavel som overfor fremtidige Ministre, der stille sig paa samme Standpunkt som han. Jeg skal som Følge deraf anbefale Udvalgets Nertals Forslag.

Dr. Andersen: Det er ganske vist meget beklageligt, at det ikke har kunnet lykkes at finde en Maade, hvorpaa man kunde komme overens om denne Sag, da der dog synes at være Villie dertil fra alle Sider. Det blev strax klart ved Sagens 1ste Behandling her, at de, som op-traadte paa Tiendeieernes Begne, troede at maatte for nogle af disse Vedkommende gjøre Fordring paa Noget udover Kapitelstagen, før de kunne